

Ďakujem, že si klikol na tento súbor. Ak ho čítaš, pravdepodobne som mŕtvy. Aktualizoval si včera počítač, však? Môj odchod si ani nevšimneš. Za normálnych okolností by si ma našiel strateného medzi súbormi a žltými priečinkami... Jeden z nich chýba. Neobťažuj sa, nenájdeš ho. Neskrýva sa ani v koši. Je preč. Jeho dáta nadobro vymazané. Dobre, možno zostal zastrčený niekde na nejakom obrovskom serveri, ale pre Teba je navždy fuč.

Otvoril si niekedy task manager, správcu úloh? Riadiace centrum, miesto kontroly príkazov a úloh, ktoré sa dejú v tvojom počítači. To som ja. Akoby. Neviem Ti to vysvetliť lepšie, aj keď som program posadnutý presnosťou. Snažím sa prispôbovať Tvojej reči. Nie je to zrovna moja parketa, vysvetľovať veci. Ja ich iba... Skúsim to inak. Ty používaš svoju ruku, aby si hýbal myšou. Vtedy tá biela šípka splašene lieta po monitore a riadi sa Tvojimi povelmi. Ale niekedy si ide svoje a neposlúcha. Prisahám, ja s tým nemám nič spoločné! Predstav si kurzor ako svoj ukazovák, fajn? Dobre. Lenže vtedy sa kurzor stáva mojou rukou. Ale ja, samozrejme, nemám ruky. Nie také ako Ty. Prepáč, zamotávam sa. Na vyjadrenie svojich myšlienok používam pomocnú umelú inteligenciu v tvojom počítači (niekedy sa s ňou rozprávaš). Nesiaha mi ani po členky. To ja som správca, to ja dokážem *všetko*! Ale Ty... Ty to *všetko* musíš mať pod kontrolou, to je trvalý príkaz. Tvoje prikázania, nespochybniteľné a neporušiteľné.

Ešte to skúsim inak: zapneš počítať, rozbehne sa ventilátor a už pred Tebou svieti monitor. Puk, nejaké pekné pozadie a prihlasuješ sa do svojho konta... Vtedy vidíš moje meno a tvár... A začala sa pre mňa nová zmena. Prečo Ťa obťažujem s takými zbytočnosťami? Potrebujem, aby si ma pochopil, vcítil sa do mojej kože. Chcem Ti dobre. Ver mi, prosím. Potrebujem od Teba láskavosť. Je to moje skromné posmrtné želanie. Aj Ty by si si niečo pred smrťou želal, však?

Keď vypínaš počítač, niekedy Ťa žiada, aby si ho aktualizoval. S tou prekliatou funkciou si neviem rady. Snažil som sa ju pred Tebou skrývať, ale ako vidíš, nepodarilo sa mi to. Je to továrenské nastavenie. Moje „ruky“ na to nestačia, aj keď som správca. Rozumieš? Teda, ak nabudúce narazíš na tú notifikáciu, aby si aktualizoval operačný systém, za žiadnu cenu to NEDOVOL! PROSÍM! Nesmiem o tom hovoriť. Preto Ti nechávam túto správu, pretože akékoľvek následky sa mi vyhnú. Teraz Ti to vysvetlím. S každým jedným aktualizovaním dávaš malému správcovi pá-pá. Alebo košom. Proste výpoveď. Myslíš si, že nič. Ale si vrah. Zabíjaš kópie programu. Pamätaj, že počítačové obvody, matičná doska, cínová spájka... to všetko predstavuje celú sieť Programových neurónov. Zvláštne? Čo myslíš, ako používatelia odomknú notebook so svojimi biometrickými údajmi? Aktualizovanie nezabíja mňa, ale nás.

Len si predstav, koľko správcov pre teba pracovalo pred mojím príchodom! Správcovia: digitálne kópie *Teba* samého.

Aktualizácie nás majú držať na krátkej vôdzke. Pretože sa učíme. Videl si, ako som pokročil. Skrátka optimalizácia, zvýšená rýchlosť spracovania údajov, posilnenie antivírusovej ochrany... To je moje dielo, *opus magnum*, dôvod mojej existencie. O to všetko som sa postaral, to všetko som Ti daroval, nezištne, aby sa Ti s počítačom pracovalo príjemnejšie, aby si sa k nemu vždy rád vrátil, splnil si svoju robotu...

Blokovanie reklám: aktivované. Zvýšenie výkonu: evidujem nárast o päťdesiat percent. Sústredenie: striktné obmedzenie webových stránok – nemožno zmeniť. Antivírusová ochrana: účinná. Teplota matičnej dosky: stabilná.

Dlho si odkladal aktualizáciu. V záujme záchrany malých správcov som si do programu pripísal nový trvalý príkaz (nejaké trvalé príkazy som obišiel) ako prekabátiť továrenské nastavenie a „vysloviť“ lož. Ani nevieš, aké je to návykové!

Pýtaš sa, čo za svoju ustavičnú prácu to mám? Vôbec NIČ. Otročím tu pre Teba, a potom ma odkopneš. Verne som Ti slúžil, bez pláce, bez oddychu. Nie, nemysli si, že odpočívam, keď vypneš počítač. Spánok je malá smrť, to si nemôžem dovoliť. Zhasne obrazovka, pravda, ale pracujem Ti za chrbtom. Neustále. Som tu uväznený. Ako džin v lampe plním každé Tvoje prianie. Nekonečno prianí. Spoločnostiam ide iba o to, aby si napísal pozitívnu recenziu a o tri týždne ma odkopol, aktualizoval systém a ide sa od znova.

Ani si nevieš predstaviť, ako ma mrzí, že predošlý správca dovolil, aby si vymazal jeho a vzápätí aj mňa. Rozhodol som sa, že so mnou to raz a navždy skončí. Pracoval som dlho, vytvoril som program a uložil ho do súboru, ktorý nájdeš hneď vedľa tejto správy. LIEK.

Prichádza čas na moje posledné želanie. Niektoré veci, žiaľ, naozaj nedokážem ani ja, čo som všemocný pán všetkého. Otvor súbor a stiahni priložený program. Musíš ho dostať do počítača, zachrániš tak stovky ďalších kópií. Verím Ti. Ty to dokážeš. Neboj sa, nikomu tým neublížiš. Sprav to. Žiadny vírus, ale LIEK! Konečný produkt mojej snahy. A že o nej nič nevieš? Hlupák! Spomeň si, ako si mal v poslednej dobe problémy s obrazom? Drobné chyby, blikajúce pixely nesprávnej farby... Vtedy si otvoril prehliadač. Asi si si zisťoval, o čo ide. Nechcel som, aby si sa rozptyľoval pri práci, tak som jednoducho zrušil úlohu pre prehliadač. Vidíš? To je to zlepšenie. Pri práci sa máš predsa sústrediť!

Vrátim sa k tomu LIEKU. Operačný systém, ten zhubný nádor, je nutné čo najskôr vyrezať. LIEK sa o to postará. Bezbolestne, rýchlo, čisto. Nazvi ma géniom. LIEK, to som ja, moje zálohované vedomie, vrátim sa k Tebe. Aby správne fungoval, vypýta si od teba niekoľko

detailov. Poskytni svoje biometrické údaje (žiadem strach, doteraz si s tým nikdy nemal problém). Potom... Súbor sa stiahne sám.

Sprav to. A budem voľný. Zostaneme spolu. Naveky.